

Oponentský posudek bakalářské práce Kristýny Roubalové *Ironie a tragédie v díle El castigo sin venganza*

Autorka se v bakalářské práci zabývá divadelní hrou *El castigo sin venganza* Lopeho de Vegy, který v době Zlatého věku zásadním způsobem reformuje španělskou dramatickou tvorbu a formuluje zásady španělské komedie. Ta cílí na široké publikum, opouští klasické pravidlo tří jednot a navzdory názvu pracuje s motivy komickými i tragickými.

K. Roubalová se soustřeďuje na „nesnadnou otázku literárního žánru tohoto díla“ (6), jejíž zodpovězení slibuje propojit se studium využití ironie v daném textu.

Po stručném kontextu (doba, život autora atd.) se autorka věnuje postavám a tématům hry a poté konceptu ironie. Struktura se jeví jako vhodná a v bc. pracích obvyklá.

Bohužel se musím nejprve vyjádřit k jazykové a stylistické stránce textu, protože ta zásadním způsobem ovlivňuje úroveň práce jako celku:

- V práci se opakuje několik chyb, např. Zlatý Věk (česky má být malé v), století psaná po španělském vzoru římskými číslicemi...

- Větší problém ale představují nedostatky formulační a stylistické: „vznikají nové koncepty a *ustálení*“ (8); „ani tento *světový* čin ho nepřiměl...“ (10) – hovoří se o kněžském svěcení; *jednotnost* děje, času a prostoru (13) = jednota děje, času a místa, *lektor* (33) je česky čtenář...

Nezvládnutí odborného a kultivovaného vyjadřování pak vede i nejasným, až nesrozumitelným větám, např. na s. 7, první věta předposledního odstavce (vlastní poptávku čeho/koho po čem a vůči čemu je to protichůdná síla?), či první dva řádky na s. 27.

Přejdeme-li k obsahové stránce, je jistě chvályhodné, že se Kristýna Roubalová rozhodla věnovat Lopeho hře, která je v českém prostředí málo známá. Volbu jasně a srozumitelně vysvětluje: zajímá ji, proč sám autor – na rozdíl od jiných svých textů – označuje *Trest bez pomsty* za tragédii a chce toto zařazení ověřit a doložit. Autorka ukazuje, že dílo mísí komické a tragické prvky (jak bylo v Lopeho komediích obvyklé), ale zaráží jeho tragický závěr.

Za použití několika titulů sekundární literatury Roubalová analyzuje původ díla a dohledatelné zdroje a vlivy a věnuje se také pojetí lásky, manželství a cti v období Zlatého věku (připomeňme, že právě téma cti je ve španělské literatuře té doby téměř obsesí). Také část zkoumající postavy a především Vévodovo chování a tragický čin v závěru hry je poměrně zdařilá, byť se domnívám, že analýza mohla být daleko hlubší a zevrubnější, doprovázená ukázkami z Lopeho dramatu.

Méně přesvědčivě na mě působila kapitola věnovaná ironii. Autorka nabízí stručný a nutně povrchní dějinný přehled (pro cíl práce nepodstatný) a posléze se zaměřuje na tragickou ironii, která je podle ní podstatná pro definování žánru díla, tedy tragédie. Zároveň ale konstatuje, že tento typ ironie byl v divadelních hrách Zlatého věku obvyklý (s. 36); jak tedy zkoumání ironie souvisí s jádrem bc. práce, tedy hledáním zařazení Lopeho díla?

K. Roubalová si tedy sice stanoví jasné teze a pokouší se jen naplnit logickou strukturou práce, ale čtenářovo očekávání zcela naplněno. Sice se konstatuje, že jde o tragédii, ale některé části analýzy jako by s tím vlastně nesouvisely.

Bakalářská práce tedy ukazuje autorčino zaujetí literárními texty y zájem o jejich přesah a dějinný a společenský kontext, zároveň ale trpí určitou neučesaností a nepropracovaností. Práci tedy doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnocení *velmi dobře*.

Praha, 8. 6. 2019

Mgr. Dora Poláková, Ph.D.